

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **N. N. H.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2017, č. j. MV-167263-6/SO-2016

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24. 1. 2017, č. j. MV-167263-6/SO-2016, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 2. 2015, č. j. OAM-2297-9/ZR-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky a udělen výjezdni příkaz.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Namítá porušení §§ 2, 3, 4, 68 odst. 3 a 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Zamítnutí odvolání pro opožděnost představuje přepjatý formalismus. Žalovaná nepřihlédla k důvodům uvedeným v žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Pochybila, když zamítla odvolání proti usnesení o zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vězení, kde neměl možnost porady s právním zástupcem, a nemohl se proti němu bránit. Vzhledem k tomu, že je cizinec a nerozumí dostatečně česky, neměl možnost pochopit, o jaké rozhodnutí vlastně jde. Žalovaná se nevypořádala s odvolacími námitkami, jimiž namítal, že Ministerstvo vnitra vybočilo ze zákonem stanovených mantinelů, nesnažilo se o zjištění skutečného stavu věci, rozhodnutí řádně neodůvodnilo, přičemž jím popsany skutkový stav nelze podřadit pod závažné narušení veřejného pořádku. Své námitky vůči prvostupňovému rozhodnutí žalobce podporuje odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Na závěr namítá, že žalovaná pochybila, když na základě odvolání neprovedla přezkumné řízení a na jeho základě nezrušila prvostupňové rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná ve svém vyjádření uvádí, že její rozhodnutí není výrazem přepjatého formalismu. Žalobce podal odvolání o více než rok a půl později. Nemohla pochybit, když se námitkami uvedenými v opožděném odvolání blíže nezabývala. Pro prominutí zmeškání lhůty nebyl dán důvod. Absurdní je tvrzení, že žalobce rozhodnutí neporozuměl. Na území České republiky totiž pobývá více než 25 let a v minulosti byl ženatý s českou státní občankou. Přezkumné řízení je dozorčím prostředkem, na jehož uplatnění není právní nárok. Žalovaná proto závěrem navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
5. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

6. Soud předesílá, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceva advokáta.“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalobce přitom zejména v úvodu své žalobní argumentace uvádí řadu vágních námitek spočívajících prakticky toliko ve výčtu či parafrázi údajně porušených zákonných ustanovení, aniž by tyto námitky skutkově konkretizoval. Soud proto konstatuje, že takové námitky nelze pro nedostatek jejich skutkové konkretizace považovat za řádné žalobní body, a soud se jimi proto nemůže podrobněji zabývat.
7. Zároveň soud zdůrazňuje, že rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí je značně omezen důvody, pro které bylo vydáno. Jestliže bylo odvolání žalobce zamítnuto pro opožděnost, je soudní přezkum omezen jednak na posouzení otázky, zda odvolání skutečně bylo nepřipustné či nikoliv, jednak na to, zda řízení před žalovanou (nikoliv řízení prvostupňové) nebylo stiženo vadou, která by měla vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Jelikož žalovaná vůbec neposuzovala zákonnost prvostupňového rozhodnutí ani procesu jeho přijímání, nemůže jí být z povahy věci vytýkáno, že z důvodu takové nezákonnosti prvostupňové rozhodnutí nezrušila. Stejně tak jí nemůže být vytýkáno, že se odvolacími námitkami vůbec nezabývala. Jak se také vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 – 102 *„v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (srov. rozsudek č. j. 5 As 18/2011 - 81 ze dne 13. Května 2011)“*.
8. Z takto vymezeného rámce soudního přezkumu rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost zcela vybočuje okruh námitek, v nichž žalobce uvádí výčet pochybení Ministerstva vnitra a které podporuje rozsáhlými citacemi judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaná se těmito tvrzenými pochybeními vůbec nemohla věcně zabývat v řízení o odvolání žalobce, shledala-li jej opožděným.
9. Stejně tak z uvedeného rámce soudního přezkumu vybočuje námitka, že žalovaná neprovedla přezkumné řízení a v něm nezrušila prvostupňové rozhodnutí. Jednak na zahájení přezkumného řízení není právní nárok, jednak úvaha žalované, že neshledala ani důvody pro zahájení přezkumného řízení, není nosnou úvahou rozhodnutí. Jedná se o úvahu jdoucí zcela nad rámec rozhodovacích důvodů (rozhodovacím důvodem byla pouze a jen opožděnost odvolání), a její správnost či nesprávnost se nemůže nijak promítnout do zákonnosti napadeného rozhodnutí.
10. Výše uvedené námitky se tedy zcela mívají s důvody, pro které bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, a které ani nemírí proti postupu samotné žalované v řízení o

odvolání. Takovéto námitky je tudíž nutno považovat za *per se* nedůvodné. Nejsou totiž vůbec způsobilé zpochybnit závěry žalované či její procesní postup.

11. Žalobce skutečně brojí proti nosným důvodům napadeného rozhodnutí pouze v té části, v níž namítá nepřihlédnutí k důvodům uvedeným v žádosti o prominutí zmeškání úkonu a nesprávnost jejich posouzení.
12. Ačkoliv se žalovaná a Ministerstvo vnitra zabývali důvody uváděnými v žádosti o prominutí zmeškání úkonu v samostatných rozhodnutích, tato rozhodnutí nejsou samostatně soudně přezkoumatelná, a soud proto jejich zákonnost posuzuje v rámci přezkumu konečného (tj. v tomto případě žalobou napadeného) rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 – 47, publ. pod č. 1881/2009 Sb. NSS).
13. Předně žalobci nelze dát za pravdu v tom, že by žalovaná k důvodům uvedeným v žádosti o prominutí zmeškání úkonu vůbec nepřihlédla. Žalovaná zcela konkrétně reagovala na veškeré žalobcem uváděné skutečnosti, v nichž spatřoval důvod pro prominutí zmeškání úkonu.
14. Soud zároveň neshledal, že by úvahy správních orgánů ohledně důvodnosti žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonů byly nesprávné či nezákonné.
15. Podle § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.
16. V případě požádání o prominutí zmeškání úkonu spočívá tedy důkazní břemeno ohledně tvrzené překážky, která bránila úkon učinit, na účastníku řízení – zde žalobci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 100/2017- 47). Co se týče tvrzené překážky spočívající v tom, že žalobce nerozumí dostatečně česky, tuto překážku žalobce nijak nedoložil. Žalobce je sice cizincem, nicméně na území České republiky pobývá více než 25 let (a to převážnou dobu na základě povolení k trvalému pobytu), byl ženatý s českou státní občankou, přičemž z trestního rozsudku založeného ve správním spise je mimo jiné patrné, že při své nelegální činnosti (distribuci drog) běžně „obchodoval“ s českými státními občany. Jeho tvrzení o tom, že dostatečně nerozumí česky, se tak jeví jako zcela účelové, nevěrohodné a v každém případě žalobcem nijak nedoložené.
17. Soud poznamenává, že i kdyby žalobce doložil, že česky skutečně dostatečně nerozumí natolik, aby pochopil obsah rozhodnutí a poučení o opravném prostředku, jen stěží by prokázal, že se jedná o závažný důvod, který nastal bez jeho zavinění. Pokud by ani pětadvacetiletý pobyt žalobce na území České republiky a manželství se státní občankou České republiky žalobci nepostačovalo k naučení se českého jazyka alespoň do té míry, aby pochopil význam obdrženého správního rozhodnutí a poučení o možnosti podat odvolání ve stanovené lhůtě, svědčilo by to o absolutním odmítnutí jakékoliv integrace z jeho strany. S ohledem na délku pobytu na území České republiky by pak nebylo možné dospět k závěru, že situace, v důsledku které nebyl schopen podat odvolání, nastala bez jeho zavinění.
18. Co se týče tvrzení o tom, že v době doručování prvostupňového rozhodnutí byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, toto tvrzení lze mít za prokázané na základě obsahu správního spisu. Žalobci ovšem nelze přisvědčit v tom, že by se jednalo o skutečnost

odůvodňující prominutí zmeškání úkonu. Osoby ve výkonu trestu rozhodně nejsou omezeny v podávání opravných prostředků.

19. Žalobce tedy neprokázal, že by mu ve včasném podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bránily závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Nebyly tak splněny podmínky pro prominutí zmeškání úkonu dle § 41 odst. 4 správního řádu. Žalovaná nijak nepochybila, jestliže neshledala důvod pro prominutí zmeškání úkonu a jestliže v důsledku toho shledala napadené odvolání opožděným. Prvostupňové rozhodnutí totiž bylo žalobci doručeno dne 13. 2. 2015, přičemž odvolání bylo podáno až dne 14. 9. 2016. Napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s textem i smyslem zákona a není výrazem přepjatého formalismu, jak tvrdí žalobce.
20. Soud *obiter dictum* nad rámec důvodů uváděných žalovanou poznamenává, že podle § 41 odst. 2 věty třetí správního řádu zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí přitom bylo možné podat nejpozději dne 2. 3. 2015. Jelikož od tohoto data do data podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu (dne 14. 9. 2016) uplynul více než rok, nebylo objektivně vůbec možné žádosti s ohledem na citované ustanovení vyhovět.

V. Shrnutí a náklady řízení

21. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. srpna 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu